

τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας διάγουσι, διότι οὐδεὶς ἀπαλάττεται τοῦ φόρου τούτου, καθόσον οὐδεὶς ἀκόπως ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἐπλάσθη, εἰς οὐδένα δὲ ὁ δίκαιος Πλάστης δὲν ἐχορήγησε τὸ προνόμιον τοῦ νὰ διέλθῃ τὸν βίον αὐτοῦ ἐν ἀργίᾳ καὶ ὀνηρίᾳ, ἀνωφελῆς καὶ ἄχρηστος, ἐπιβλαβῆς καὶ ἐπιζήμιος. Μὴ ἀνεχόμενοι λοιπὸν νὰ κατασταθῶσι βάρη δυσάρεστα καὶ εἰς τοὺς γονεῖς των καὶ εἰς τὴν πατρίδα των, φιλοτίμως καὶ μετὰ ζήλου κοπιῶσι καὶ προπαρασκευάζονται, ὅπως οὐχὶ μόνον διὰ τῆς ἐφημεριδογραφίας καὶ τῶν δημοσίων θέσεων, ἀλλὰ δι' ὅποιουδήποτε ἐντίμου ἔργου ὠφελίμοι κατασταθῶσι, διότι μόνον τὴν ἀργίαν ὡς ἀληθῆ ἀτιμίαν κατὰ τὸν Ἡσίοδον θεωροῦσιν.

Ἄλλ' ὡς προηγουμένως εἶπομεν, οὐχὶ μόνον νέους ἀλλὰ καὶ νεάνιδας ὅλοι εὐχαρίστως γνωρίζομεν, αἵτινες καὶ τοὺς ἀπείρους κινδύνους τῆς νεανικῆς ἡλικίας εὐτυχῶς διέφυγον, καὶ τὴν ψυχὴν ἡμῶν διὰ τῶν προτερημάτων αὐτῶν καταθέλουσι, παρουσιάζουσαι ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μας οὐχὶ φθαρτὰ καὶ πρόσκαιρα καὶ μάταια καὶ ἐπικίνδυνα κάλλη, ἀλλὰ τὸ ἀμάραντον, τὸ θεῖον κάλλος τοῦ χριστιανισμοῦ. «La veritable coquetterie doit parer l'ame avant le corps, parceque c'est l'ame qui perfectionne tout, λέγει ὁ Aimé-Martin.

Τίς ἐξ ἡμῶν δὲν ἐγνώρισε νεάνιδας, οἰκοδομοῦσας κατὰ τὸν σοφὸν Σολομῶντα τοὺς οἶκους αὐτῶν, μηδέποτε ἐν ἀργίᾳ καὶ φλυαρίᾳ καὶ περιεργίᾳ διαγούσας, μηδέποτε τὰ μὴ δέοντα λαλούσας, μηδέποτε τὰ μάταια διωκούσας, ἀλλὰ μετ' αἰδοῦς καὶ σωφροσύνης κοσμούσας ἑαυτὰς, κατὰ τὸν θεῖον Παῦλον;

Τοιαῦται νεάνιδες καθιστῶσαι εὐδαίμονας τοὺς οἶκους καὶ εὐφρόσυνον τὸν βίον καὶ τῶν γονεῶν καὶ τῶν συζύγων καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν, ἀναφαίνονται ἄξιαι τῆς ὑψηλῆς καὶ μεγάλης ἀποστολῆς των, ἧτις εἶναι ἡ εὐδαιμονία τῆς οἰκογενείας, ἐκ τῆς εὐδαιμονίας δὲ τῶν οἰκογενειῶν ἀπαρτίζεται καὶ ἡ εὐδαιμονία ὁλοκλήρου τῆς κοινωνίας. Τοιαῦται δὲ νεάνιδες, θησχυροὶ ἀνεκτίμητοι καὶ τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς κοινωνίας, ἀποδεικνύουν πληρέστατα τὴν ἀλήθειαν τῆς θείας Γραφῆς, καθ' ἣν ἡ γυνὴ, οὕσα τὸ τελευταῖον πλάσμα τοῦ παναγάθου Δημιουργοῦ, εἶναι καὶ τὸ τελειότερον.

[Ἦ ἔπειτα συνέχεται].

ANΕΥ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

[Μυθιστόρημα Ἐκτορος Μαλὸ βραβευθὲν παρὰ τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Μετάφρασις Α. Ρ. Ραγκαβῆ].

Συνέχεια· ἰδὲ σελ. 535.

Ι'

Ἡ παλαιὰ καὶ ἡ νέα οἰκογένεια.

Ὀλίγον ἐκοιμήθην τὴν νύκτα ἐκείνην· καὶ ὁμως ποσάκις κατὰ τοὺς ἐσχάτους χρόνους δὲν ἐφανταζόμην ὡς στιγμὴν ἀγαλλιᾶσθαι ἐκείνην καθ' ἣν θὰ ἐκοιμώμην πάλιν εἰς τὴν βρερικὴν

κλίνην μου, ὅπου τόσας καλὰς νύκτας εἶχον κοιμηθῆ ἄλλοτε χωρὶς νὰ ἐξυπνῶ, τυλιγμένος εἰς μίαν γωνίαν, καὶ τὰ πεπλώματα εἰς τὴν μύτην μου! Καὶ ποσάκις, ὅταν ἠναγκαζόμην νὰ κοιμῶμαι εἰς τὸ ὑπαιθρον (φεῦ! ποσάκις ἤμιστα αἴθριον!), καὶ ὅταν μ' ἐπάγονε τὸ ψῆχος τῆς νυκτός, καὶ μὲ διεπέρα ὡς τὰ ὄσπ' ἡ πάχη τῆς πρωίας, δὲν ἐπεθύμουν τὸ καλὸν μου ἐκεῖνο πέπλωμα!

Κατ' ἀρχάς, ἅμα ἔπεσα εἰς τὴν κλίνην, ἀπεκοιμήθην, διότι εἶχον ἀπαυδήσει κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ τὴν διανυκτέρευσιν τῆς προτεροίας εἰς τὴν φυλακὴν. Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον ἐξύπνησα πάλιν αἰφνιδίως, καὶ ἔκτοτε ὁ ὕπνος πλέον δὲν μοι ἐπανῆλθε, διότι μεγάλη ἦτον ἡ ταρχή μου· σχεδὸν ἐπύρεσσον.

Ἡ οἰκογένειά μου!

Ὅτε ὁ ὕπνος μὲ κατέλαβε, τὴν οἰκογένειαν ταύτην ἐσυλλογιζόμην, καὶ εἰς τὸ ὀλίγον διάστημα καθ' ὃ ἐκοιμήθην, ὠνευρέθην οἰκογένειαν, πατέρα, μητέρα, ἀδελφούς, ἀδελφάς· ἐπ' ὀλίγα λεπτὰ ἔζησα μετ' ἐκείνων οὓς δὲν ἐγνώριζον εἰσέτι, καὶ ἔβλεπον τότε κατὰ πρόπρον. Περιεργὸν πρᾶγμα! Ὁ Ματτίας, ἡ Αἰζα, ἡ μάνα Βαρβερίνα, ἡ κυρία Μίλλιαν, ὁ Ἄρθουρ, ὅλοι ἦσαν τῆς οἰκογενείας μου, καὶ πατὴρ μου ἦτον ὁ Βιτάλης, εἶχεν ἀναστηθῆ, καὶ ἦτον πλουσιώτατος. Ἐπὶ τοῦ χωρισμοῦ μας εἶχεν ἀνεύρει τὸν Ζερβίνον καὶ τὸν Δόλφην, καὶ οἱ λύκοι δὲν τοὺς εἶχον φάγει, ὡς ἐνομιζόμεν.

Δὲν ὑπάρχει, νομίζω, ἄνθρωπος ὅστις νὰ μὴ εἶχε τοιαύτας ὀπτασίας, καθ' ὃς ἐν ὀλίγῳ διαστήματι χρόνου ζῆ τις ἔτη ὀλόκληρα, καὶ διατρέχει ἀπεράντους ἐκτάσεις, καὶ καθεὶς ἠξεῦρει πόσον, ὅταν ἐξυπνήσῃ, διατρηρῆ ζωνηρὰς καὶ ἰσχυρὰς τοῦ ὕπνου τὰς ἐντυπώσεις.

Ἐξυπνήσας, εἶδον ὅλους ἐκείνους περὶ ὧν κοιμώμενος εἶχον ὄνειρευθῆ, ὡς ἂν εἶχον μετ' αὐτῶν παρέλθει τὴν ἐσπέραν, καὶ ἐννοεῖται ὅτι μοι ἦτον ἀδύνατον ν' ἀποκοιμηθῶ πάλιν.

Βηθημὸν ὅμως ἐξησθῆνησαν αἱ ἐντυπώσεις τῆς ὀπτασίας, ἀλλ' ἀντ' αὐτῶν κατέλαβε τὸ πνεῦμά μου ἡ πραγματικότης, καὶ αὐτὴ ἔτι μᾶλλον μὲ διετρήσει ἐξυπνον.

Ἡ οἰκογένειά μου μ' ἐζήτει, ἀλλ' ἵνα τὴν εὔρω ἔπρεπε ν' ἀποταθῶ εἰς τὸν Βαρβερίνον.

Ἡ ἰδέα αὕτη ἤκει ὅπως ἀμαυρώσῃ τὴν χάράν μου· ἤθελον νὰ μὴ ἦτον ὁ Βαρβερίνος ἀναμειγμένος εἰς τὴν εὐτυχίαν μου. Δὲν εἶχον λησμονήσει τί εἶπεν εἰς τὸν Βιτάλην ὅταν μ' ἐπώλησεν εἰς αὐτόν, καὶ τὰς λέξεις του ποσάκις τὰς ἐπανέλαβον εἰς ἑμαυτόν. «Θὰ ἔχη ὠφελήματα ὅστις ἀναθρέψῃ αὐτὸ τὸ παιδίον. Ἄν δὲν εἶχον αὐτὴν τὴν ἐλπίδα, ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἀνελάβον». Τοῦτο ἔκτοτε εἶχεν ὑποθρέψει τὴν ἀντιπαθείαν μου κατὰ τοῦ Βαρβερίνου.

Δὲν μὲ εἶχεν ἀναλάβει ἐκ τῆς ὁδοῦ ὁ Βαρβε-

τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὸ κλαίουσι, τὸ περιμένουσι καὶ τὸ ζητοῦσι.

— Τοῦτο δὲν τὸ ἤξεύρω· ἤξεύρω ὅμως ὅτι ὁ γέρω-Ἀκίνοσ ἤρε τον Ῥεμὴν ἡμιθανῆ εἰς τὴν θύραν του, ὅτι τὸν ἐπῆρε, τὸν ἐπεριποιήθη ὡς τέκνον του, καὶ ὅτι ὁ Ἀλέξης, ὁ Βενιαμὴν, ἡ Στεφανὴ καὶ ἡ Λίζα τὸν ἠγάπησαν ὡς ἀδελφόν. Λέγω λοιπὸν ὅτι ἐκεῖνοι οἵτινες οὕτως ἐφέρθησαν πρὸς αὐτὸν, ἔχουν τοῦλάχιστον ἴσα δικαιώματα εἰς τὴν ἀγάπην του ὡς ἐκεῖνοι οἵτινες ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως τὸν ἀπώλεσαν. Τοῦ γέρω-Ακίνου καὶ τῶν παιδιῶν του ἡ ἀγάπη ἦτον ἐκουσία. Τίποτε δὲν ὄφειλον εἰς τὸν Ῥεμὴν.

Ἄλλοι δὲν ἐπρόφερον τὰς λέξεις ταύτας ὡς ἂν ὠργίζετο ἐναντίον μου, χωρὶς νὰ στρέφῃ τὸ βλέμμα πρὸς ἐμὲ, οὔτε πρὸς τὴν μάναν Βαρβερίναν. Τοῦτο μ' ἐλύπησεν· ἀλλ' ἡ δυσαρέσκεια ὅτι κατεκρινόμην δὲν μ' ἐμπόδιζε νὰ αἰσθανθῶ ὅλην τὴν δύναμιν τοῦτου τοῦ συλλογισμοῦ· ἄλλως τε δὲ καὶ ἤμην εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀναποφασίστων ἐκείνων ἀνθρώπων, οἵτινες συνήθως πείθονται ὑπὸ τοῦ τελευταίου ὀμιλήσαντος.

— Ὁ Ματτίας ἔχει δικαίον, εἶπον, καὶ μετὰ βραδείας μόνον καρδίης θ' ἀπεφάσιζον νὰ ὑπάγω εἰς τὰ Παρίσι, χωρὶς νὰ ἰδῶ τὴν Στεφανὴν καὶ τὴν Λίζαν.

— Ἄλλ' οἱ γονεῖς σου; ἐπέμεινε ἡ μάνα Βαρβερίνα.

Ἀνάγκη ἦτον ν' ἀποφασίσω, κ' ἐδοκίμασα νὰ συμβιδιάσω τὰ πάντα.

— Δὲν θὰ ὑπάγωμεν νὰ ἰδῶμεν τὴν Στεφανὴν, εἶπον, διότι ὁ γύρος θὰ ἦτον μακρὸς· προσέτι ἡ Στεφανὴ ἤξεύρει ν' ἀναγινώσκῃ καὶ νὰ γράφῃ, ὥστε δυνάμεθα δι' ἐπιστολῶν νὰ συνεννοώμεθα. Ἀλλὰ πρὶν ὑπάγωμεν εἰς τὰ Παρίσι, θὰ διέλθωμεν διὰ Δρευζὶ νὰ ἰδῶμεν τὴν Λίζαν, καὶ ἂν ἀργήσωμεν, δὲν θὰ εἶναι διὰ πολὺν καρόν. Ἡ Λίζα δὲν ἤξεύρει οὔτε νὰ γράφῃ οὔτε ν' ἀναγινώσκῃ, καὶ τὴν ὁδοπορίαν αὐτὴν δι' ἐκείνην τὴν ἐπεχείρησα. Θὰ τῇ ὀμιλήσω περὶ τοῦ Ἀλέξη, καὶ θὰ παραγγείλω εἰς τὴν Στεφανὴν νὰ μοὶ γράψῃ εἰς Δρευζὶ. Τὸ γράμμα τῆς Στεφανῆς θὰ τῇ τὸ ἀναγνώσω.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Ματτίας μειδιῶν.

Ἀπεφασίσθη λοιπὸν ν' ἀναχωρήσωμεν τὴν ἐπαύριον, καὶ ἠσχολήθη τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας γράφων μακρὰν ἐπιστολὴν εἰς τὴν Στεφανὴν, διὰ νὰ τῇ ἐξηγήσω διατί δὲν ἠμπορῶ νὰ ὑπάγω νὰ τὴν ἰδῶ, ὡς ἐσκόπευον.

Καὶ τὴν ἐπαύριον πάλιν εἶχον νὰ ὑπομείνω τὴν θλίψιν τῶν ἀποχαιρετισμῶν· ἀλλὰ τοῦλάχιστον δὲν ἐγκατέλειπον τὸ Χαθανὸν ὡς τὸ εἶχον ἐγκαταλείψει μετὰ τοῦ Βιτάλη· αὐτὴν τὴν φορὰν ἠδυνήθη ν' ἀσπασθῶ τὴν μάναν Βαρβερίναν, καὶ νὰ τῇ ὑποσχεθῶ ὅτι θὰ ἔλθω νὰ τὴν ἰδῶ μετὰ τῶν γονέων μου. Καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν τῆς προτεραίας τῆς ἀναχωρήσεώς μας ἐσυζητοῦμεν τί

δῶρον θὰ τῇ φέρω. Κἀνὲν δὲν εὑρίσκον ἀξίον τῆς· ἀφ' οὗ θὰ ἤμην τόσον πλούσιος!

— Κἀνὲν δὲν θ' ἀξίξῃ τὴν ἀγελάδα σου, φίλτατέ μοι Ῥεμὴ, μοὶ εἶπεν. Ὅλα σου τὰ πλοῦτη δὲν θὰ ἠμπορέσουν νὰ μὲ κάμουν εὐτυχεστέραν ἀφ' ὅ,τι μὲ ἔκαμεν ἡ πτωχεία σου.

Καὶ τὴν δυστυχῆ, τὴν καλὴν ἀγελάδα μας, ἔπρεπε καὶ αὐτὴν νὰ τὴν χωρισθῶμεν. Ὁ Ματτίας τὴν ἐφίλησε δεκάκις εἰς τὸ ρύγχος, καὶ τοῦτο φαίνεται ὅτι τὴν ἠγαπάσκει, διότι εἰς ἕκαστον φίλημα περιελείχεται διὰ τῆς μακρᾶς γλώσσης τῆς.

Ἰδοὺ ἡμεῖς λοιπὸν πάλιν εἰς τὰς λεωφόρους, τὸν σάκκον εἰς τὸν ὦμον, τὸν Κάπην ἐμπρός. Ἐπεριπατοῦμεν μακρῶ βήματι, ἡ ἄρθότερον, ἐνίοτε, χωρὶς νὰ ἔχω τὴν συναίσθησιν τοῦ τί πράττω, ἐκ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ φθάσωμεν ταχέως εἰς Παρίσι, ἐμῆκνον τὸ βῆμα.

Ἄλλ' ὁ Ματτίας, ἀφ' οὗ μὲ παρεκολούθησεν ἐπ' ὀλίγον, μοὶ εἶπεν ὅτι, ἂν ἐξακολουθῶμεν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, θὰ ἐξαντλήσωμεν ταχέως τὰς δυνάμεις μας. Τότε ἐβράδυνα τὸ βῆμά μου, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον πάλιν τὸ ἐπετάχυνον.

— Πῶς βιάζεσαι; εἶπεν ὁ Ματτίας, ὡς θλιβόμενος.

— Ἀληθές· ἀλλ' ἐνόμιζον ὅτι ἔπρεπε καὶ σὺ νὰ βιάζεσαι, διότι ἡ οἰκογένειά μου θὰ εἶναι καὶ οἰκογένειά σου.

Ἄλλ' ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

Τοῦτο μὲ δυσηρέστησε καὶ μ' ἐλύπησε, διότι πολλάκις εἶχον ἰδεῖ αὐτὸ τὸ σχῆμά του, ὅσας ἐπρόκειτο περὶ τῆς οἰκογενείας μου.

— Δὲν εἴμεθα ἀδελφοί;

— Ἡμεῖς, βεβαίως· καὶ δὲν ἀμφισβάλλω περὶ σοῦ ἀδελφός σου εἶμαι σήμερον, καὶ θὰ εἶμαι καὶ αὔριον· τὸ πιστεύω καὶ τὸ αἰσθάνομαι.

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν, διατί θέλεις νὰ εἶμαι καὶ ἀδελφός τῶν ἀδελφῶν σου, ἂν ἔχῃς, καὶ υἱὸς τοῦ πατρὸς σου καὶ τῆς μητρὸς σου;

— Ἄν ἤμεθα εἰς τὴν Λούκκαν, δὲν θὰ ἤμην ἀδελφός τῆς ἀδελφῆς σου Χριστίνας;

— Ὁ! βεβαίωτατα.

— Τότε διατί δὲν θὰ εἶσαι καὶ σὺ ὁ ἀδελφός τῶν ἀδελφῶν μου, ἂν ἔχω;

— Διότι δὲν εἶναι τὸ ἴδιον, διόλου, διόλου.

— Πῶς αὐτό;

— Ἐγὼ δὲν εἶχον ὠραία σπάργανα, εἶπεν ὁ Ματτίας.

— Τοῦτο τί βλάπτει;

— Βλάπτει πολὺ. Ἡ διαφορά εἶναι μεγάλη· ἀρίστα τὸ ἤξεύρεις. Ἄν ἤρχεσο εἰς Λούκκαν, — καὶ τώρα τὸ βλέπω ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἔλθῃς, — θὰ σ' ἐδέχοντο ἄνθρωποι πτωχοὶ, οἱ γονεῖς μου, καὶ τίποτε δὲν θὰ εἶχον νὰ σοὶ προσάψουν, διότι θὰ ἦσαν πτωχότεροι ἀπὸ σέ. Ἀλλ' ἂν τὰ ὠραία σπάργανα λέγουν τὴν ἀλήθειαν, ὡς νομίζει ἡ μάνα

περὶ τούτου δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία· ἀλλὰ πρὶν πλουτήσω ἤθελον νὰ τῆ φέρω ἐν δῶρον ἀγορασθὲν ἐκ τῶν κερδῶν μου, τὸ δῶρον τῆς πτωχείας.

Πλαγγῶνα ἢ κούβλαν ἠγοράσαμεν εἰς Δεκίζην, καὶ εὐτυχῶς δι' αὐτὴν δὲν ἀπητούντο ὅσα χρήματα διὰ τὴν ἀγγελάδα.

Ἐκ Δεκίζης εἰς Δρευζὺ ἐδυνάμεθα νὰ σπεύσωμεν, καὶ τοῦτο ἐπράξαμεν· ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἡμῶν, πλὴν ἐνὸς μόνου χωρίου, τοῦ Κατιλλόν, τ' ἄλλα ἦσαν ἄσημα καὶ πτωχὰ, καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῶν δὲν ἦσαν διατεθειμένοι νὰ περικόπτουν τὰς ἀναγκαίαις αὐτῶν δαπάναις πρὸς χάριν μουσικῶν πλανητῶν πρὸς οὓς ἦσαν ἀδιάφοροι.

Ἀφ' οὗ ἀφήσαμεν τὸ Κατιλλόν, παρεκλούθησαμεν τὸ χεῖλος τῆς διώρυγος, καὶ αἱ σύμφυτοι ἐκείναι ὄχθαι, τὸ ἤρεμον ὕδωρ, τὰ ἡσύχως ὀλισθαίνοντα καὶ ὑπὸ τῶν ἵππων συρόμενα σκάρη, μοὶ ἀνεπόλησαν τοὺς εὐτυχεῖς χρόνους καθ' οὓς ἐπὶ τοῦ Κύκκου τῆς κυρίας Μίλλιγαν ἐπλευσα καὶ ἐγὼ ἐπὶ διώρυγος. Ποῦ ἦτον τώρα ὁ Κύκκος; Ποσάκις, ὅτε διεθαίνομεν διώρυγα, κ' ἐβαδίζομεν παρ' αὐτὴν, δὲν ἠρώτητα ἂν εἶδε κανεὶς διαπλέον πλοιάριον διακρινόμενον ὄλων τῶν λοιπῶν διὰ τοῦ κατακόσμου ἐξώστου του καὶ τῆς πολυτελοῦς του διασκευῆς! Βεβαίως ἡ κυρία Μίλλιγαν εἶχεν ἐπιστρέψει εἰς Ἀγγλίαν μετὰ τοῦ Ἀρθούρ, θεωρηθεύοντος. Τοῦτο ἦτον τὸ πιθανόν· τοῦτο φρονίμως ἐπρεπε νὰ πιστεῦω· καὶ ὅμως πολλάκις, παρεκλούθων τὰ χεῖλη τῆς Νιθερναίας διώρυγος, ὅσάκις ἐβλεπον μακρόθεν πλοῖον συρόμενον ὑπὸ ἵππων, ἔλεγον κατ' ἐμαυτὸν, ἂν δὲν ἦτον ὁ Κύκκος ἐρχόμενος πρὸς ἡμᾶς.

Ἐπειδὴ ἦτον φθινόπωρον τότε, αἱ ὁδοιπορικαὶ ἡμέραι ἦσαν βραχύτεραι παρὰ κατὰ τὸ θέρος, καὶ ἐπροσπαθοῦμεν ὅσον τὸ δυνατόν νὰ φθάνομεν εἰς τὰ χωρία ὅπου ἠθέλομεν νὰ καταλύσωμεν, πρὶν ἢ ἐπέλθῃ ἡ νύξ. Ἀλλ' ὅσω καὶ ἂν ἐταχύνομεν τὸ βῆμα, ἰδίως κατὰ τὰς τελευταίας ὥρας, εἰς Δρευζὺ ἐφθάσαμεν ὅτε ἦτον ἤδη ἡ νύξ σκοτεινὴ.

Ὅπως φθάσωμεν εἰς τῆς θείας τῆς Λίζης εἴχομεν μόνον νὰ παρεκλουθίσωμεν τὴν διώρυγα, διότι ὁ σύζυγος τῆς θείας Αἰκατερίνης, ἐπιστάτης ὢν ἐνὸς τῶν καταρράκτην, κατῴκει παρὰ τὸν καταρράκτην αὐτὸν ἂν ἐφύλαττεν. Οὕτω δὲν ἀπωλέσαμεν καιρὸν ζητοῦντες τὴν οἰκίαν. Ἐκεῖτο δ' αὐτὴ εἰς τὴν ἄκρην τοῦ χωρίου, εἰς μικρὰν πεδιάδα πεφυτευμένην μεγάλᾳ δένδρῳ, ἅτινα μακρόθεν ἐφαίνοντο ὡς ἂν ἐπλεον εἰς τὴν οὐμίχλην.

Ἡ καρδίᾳ μου ἐκτύπα ἰσχυρῶς ὅταν ἐπλησιάζομεν εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην. Τὸ παράθυρον αὐτῆς ἔλαμπεν ἐκ τῆς ἀντανακλάσεως μεγάλου πυρὸς τῆς ἐστίας, καὶ ἐνίοτε βρυθρὸν φῶς ἀπ' αὐτοῦ ἐξέριπτετο ἐπὶ τὴν ὁδὸν ἡμῶν.

Ὅταν ἐφθάσαμεν πλησιέστατα, εἶδον ὅτι θύρα καὶ παράθυρα ἦσαν κλειστά· τὸ παράθυρον ὅμως δὲν εἶχεν οὔτε παραθυρόφυλλα οὔτε παραπέτασμα, καὶ δι' αὐτοῦ εἶδον τὴν Λίζαν εἰς τὴν τρά-

πεζαν, πλησίον τῆς θείας τῆς· ἀνὴρ δέ τις, ὁ θετός τῆς βεβαίως, ἵστατο ἐμπρὸς τῆς καὶ μᾶς ἔστρεψε τὰ νῶτα.

— Δειπνοῦν, εἶπεν ὁ Ματτίας. Ἡ στιγμή εἶναι κατάλληλος.

Ἄλλὰ, χωρὶς νὰ ὀμιλήσω, τὸν ἐκράτησα διὰ τῆς χειρὸς, καὶ διὰ τῆς ἄλλης ἐνευον πρὸς τὸν Κάπην νὰ μείνῃ ὀπίσω μου σιωπῶν.

Ἐπειτα δ' ἐξεκρέμασα τὸν τελαμῶνα τῆς ἄρτης μου, καὶ ἠτοιμάσθην νὰ παίξω.

— Ἄ! ναι, εἶπεν ὁ Ματτίας κρυφίως. Πατινάδα! Ὁραία ἰδέα.

— Ὅχι σύ· ἐγὼ μόνος.

Καὶ ἔπαιξα τοὺς πρώτους τόνους τοῦ νεαπολιτικοῦ ἄσματός μου, χωρὶς νὰ τραγωδήσω μήπως ἢ φωνῇ μὲ προδόσῃ.

Παίζων δ' ἐβλεπον τὴν Λίζαν. Ὑψωσε διὰ μίας τὴν κεφαλὴν, καὶ εἶδον ὅτι ἤστραψαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς.

Τότε ἤρχισα νὰ τραγωδῶ.

Ἐκείνη δ' ἐπήδησεν ἀπὸ τοῦ καθίσματός τῆς καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν. Μάλισ δ' ἐπρόφθασα νὰ δώσω τὴν ἄκραν μου εἰς τὸν Ματτίαν, καὶ ἡ Λίζα ἦτον εἰς τὴν ἀγκάλην μου.

Μᾶς εἰσήγαγον λοιπὸν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ἀφ' οὗ καὶ ἡ θεία Αἰκατερίνα μ' ἐνηγκαλίσθη, ἐπρόσθεσε δύο πινάκια εἰς τὴν τράπεζαν.

Ἐγὼ ὅμως τὴν παρεκάλεσα νὰ θάλῃ καὶ τρίτον.

— Ἄν ἐπιτρέπητε, εἶπον, ἔχομεν καὶ μίαν μικρὰν σύντροφον ἧτις μᾶς συνοδεύει.

Καὶ ἐκ τοῦ σάκκου μου ἔλαβον τὴν πλαγγῶνα ἣν εἴχομεν ἀγοράσει, καὶ τὴν ἐκάθισα εἰς τὴν θέσιν πλησίον τῆς Λίζας.

Τὸ βλέμμα τῆς Λίζας τὴν στιγμήν ἐκείνην ποτὲ δὲν τὸ ἐλησμόνησα, καὶ εἰσέτι τὸ βλέπω ἐμπρὸς μου.

[Ἐπιτελεῖται συνέχεια]

ΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Gaston Tissandier].

Ἡ διερεύνησις τῶν ὑψηλῶν στρωμάτων τῆς ἀτμοσφαιράς.

Ἄν ἐξηγητήσαμεν εἰσέτι τὸν κατάλογον τῶν θυμῶν τῆς ἀεροστατικῆς τέχνης. Κατὰ μῆνα Μάιον τοῦ 1824 ὁ Harris, ἀξιωματικὸς τοῦ ἀγγλικοῦ ναυτικοῦ, ἀνεχώρησεν ἐκ Λονδίνου ἐπὶ ἀεροστάτου μετὰ νεαρᾶς τινοῦ γυναικός. Καθ' ἣν στιγμήν κατήρχοντο ἤδη, ἡ δικλὴς ἐθραύσθη, τοσοῦτον δ' ἐξῆλθεν ἀέριον, ὥστε τὸ σκάφος ἐξέριπθη κατὰ γῆς μετ' ἄκρας σφοδρότητος. Ὁ Harris ἐφρονεῦθη πάραυτα, ἢ σύντροφός του ὅμως ἐλαφρῶς μόνον ἔλαβε πληγὰς.

Ὁ Sadler, περίφημος Ἀγγλος ἀεροναύτης, ἀπέθανε τὴν 29 Σεπτεμβρίου 1824 παθὼν ἐναέριον ναυάγιον. Τὸ ἀεροστάτον αὐτοῦ κατερχόμενον ἤδη ἀνηπάγη ὑπὸ λαίλαπος. Τὸ σκάφος ἐξέριπθη